PID	UOHSX00MTDAY	Adresát/i
Č. j.	ÚOHS-15791/2026/164	dle rozdělovníku
Sp. zn.	ÚOHS-R0015/2026/DI	
Datum, místo	6. 5. 2026, Brno	

ROZHODNUTÍ PŘEDSEDY ÚŘADU PRO OCHRANU HOSPODÁŘSKÉ SOUTĚŽE

V řízení o rozkladu, který proti rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22. 1. 2026, sp. zn. ÚOHS-S0252/2025/PR, č. j. ÚOHS-02816/2026/400, ve věci spáchání přestupku podle § 51 odst. 6 písm. b) zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů podal účastník řízení, společnost **PKP CARGO INTERNATIONAL a.s.**, se sídlem Betonářská 580/14, Muglinov, 712 00 Ostrava, IČO 476 75 977, jsem podle § 152 odst. 6 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, na návrh rozkladové komise jmenované dle § 152 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů rozhodl takto:

I.

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22. 1. 2026, sp. zn. ÚOHS-S0252/2025/PR, č. j. ÚOHS-02816/2026/400 podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 86 odst. 1 písm. h) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů **ve výroku II. r u š í m** a v této části **ř í z e n í z a s t a v u j i**, neboť odpovědnost za přestupek zanikla.

II.

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22. 1. 2026, sp. zn. ÚOHS-S0252/2025/PR, č. j. ÚOHS-02816/2026/400 podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů ve spojení s § 86 odst. 1 písm. h) zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů **ve výroku III. r u š í m** a v této části **ř í z e n í z a s t a v u j i**, neboť odpovědnost za přestupek zanikla.

III.

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže ze dne 22. 1. 2026, sp. zn. ÚOHS-S0252/2025/PR, č. j. ÚOHS-02816/2026/400 podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů **ve výroku IV. r u š í m** a v této části věc **v r a c í m** Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže k novému projednání.

ODŮVODNĚNÍ

Relevantní procesní vývoj

1. Úřad pro ochranu hospodářské soutěže (dále též „**Úřad**“) zahájil dne 19. 11. 2025 doručením příkazu sp. zn. ÚOHS-S0252/2025/PR, č. j. ÚOHS-45241/2025/400 ze dne 19. 11. 2025 (dále též „**příkaz**“)[1] správní řízení se společností PKP CARGO INTERNATIONAL a.s., se sídlem Betonářská 580/14, Muglinov, 712 00 Ostrava, IČO 476 75 977 (dále též „**účastník řízení**“), a to ve věci možného spáchání přestupku dle § 51 odst. 6 písm. b) zákona č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů (dále též „**zákon o dráhách**“), spočívajícího v nesplnění oznamovací povinnosti vůči Úřadu podle § 22a odst. 5 zákona o dráhách. Proti příkazu podal účastník řízení včasný odpor ze dne 25. 11. 2025[2], načež správní řízení o přestupku vedené pod sp. zn. ÚOHS-S0252/2025/PR (dále též „**správní řízení o přestupku**“) pokračovalo.

2. V rámci šetření přestupku Úřad účastníka řízení požádal[3] o předložení seznamu jím provozovaných veřejně nepřístupných vleček splňujících některou z podmínek § 22a odst. 3 zákona o dráhách (dále též „**seznam vleček**“). Z předloženého seznamu vleček[4] je patrné, že účastník řízení je mimo jiné provozovatelem vleček TRAM FOR ENVI, ev. č. 1511 (dále též „**vlečka 1**“), KOVOŠROT GROUP CZ a.s. – vlečka Česká Lípa, ev. č. 4254 (dále též „**vlečka 2**“), Vlečka ALFAKOVO, ev. č. 5460 (dále též „**vlečka 3**“) a Vlečka Lovosice, ev. č. 5208 (dále též „**vlečka 4**“). Na základě navazující komunikace s účastníkem řízení a Drážním úřadem, se sídlem Bělehradská 222/128, 120 00 Praha 2, IČO 613 79 425 (dále též „**Drážní úřad**“), Úřad dospěl k závěru, že účastník řízení v případě vlečky 1, vlečky 2 a vlečky 3 nesplnil svoji oznamovací povinnost ve smyslu § 22a odst. 5 zákona o dráhách. V případě vlečky 4 Úřad naopak usnesením ze dne 20. 1. 2026, č. j. ÚOHS-02534/2026/400[5] zastavil správní řízení, neboť zde k protiprávnímu jednání ze strany účastníka řízení nedošlo.

3. Na základě výše uvedených skutečností následně Úřad ve správním řízení o přestupku vydal dne 22. 1. 2026 rozhodnutí sp. zn. ÚOHS-S0252/2025/PR, č. j. ÚOHS-02816/2026/400 (dále též „**napadené rozhodnutí**“), ve kterém účastníka řízení uznal vinným ze spáchání tří trvajících přestupků dle § 51 odst. 6 písm. b) zákona o dráhách ve spojení s § 8 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále též „**ZoP**“) definovaných ve výroku I. (vlečka 1), ve výroku II. (vlečka 2) a ve výroku III. (vlečka 3) napadeného rozhodnutí. Výrokem IV. napadeného rozhodnutí Úřad uložil účastníkovi řízení za přestupky uvedené ve výrocích I., II. a III. napadeného rozhodnutí úhrnnou pokutu ve výši 84 000 Kč. Výrokem V. napadeného rozhodnutí Úřad uložil účastníku řízení povinnost nahradit náklady řízení ve výši 2 500 Kč.

Rozklad

4. Proti napadenému rozhodnutí podal účastník řízení dne 6. 2. 2026 včasný rozklad[6], a to v rozsahu výroků II., III. a IV. napadeného rozhodnutí. Výroky I. a V. napadeného rozhodnutí nebyly rozkladem napadeny, a jsou tedy pravomocné.

5. Účastník řízení považuje napadené rozhodnutí v rozsahu výroků II., III. a IV. za nezákonné z důvodu nesprávně posouzeného stavu věci.

[1] Viz dokument č. 9 správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0252/2025/PR.
[2] Viz dokument č. 10 správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0252/2025/PR.
[3] Viz dokument č. 1 správního spisu sp. zn. ÚOHS-V0238/2024/DD.
[4] Viz dokument č. 2 správního spisu sp. zn. ÚOHS-V0238/2024/DD.
[5] Viz dokument č. 13 správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0252/2025/PR.
[6] Viz dokument č. 16 správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0252/2025/PR.

Rozkladové námitky

6. V případě výroku II. napadeného rozhodnutí týkajícího se vlečky 2 účastník řízení nerozporuje formální naplnění znaků protiprávního jednání v podobě nesplnění oznamovací povinnosti, nicméně namítá minimální rozsah společenské škodlivosti, jež neumožňuje uložení správního trestu. Dle účastníka řízení potenciální dopravci nebyli zkráceni na svých právech domáhat se užití vlečky 2, neboť o její existenci i o tom, že se jedná o veřejně nepřístupnou vlečku podle § 22a odst. 3 zákona o dráhách, se mohli dozvědět z veřejně přístupného seznamu vedeného Drážním úřadem a za současné znalosti platné legislativy. Nesplnění oznamovací povinnosti a nezahrnutí předmětné vlečky do seznamu vedeného Úřadem tak nemohlo pro potenciální dopravce, s ohledem na jejich odbornost, představovat překážku pro zjištění skutečného stavu věci. Jednáním účastníka řízení tak nedošlo k narušení či ohrožení hospodářské soutěže na železničním trhu, a tedy není naplněna podmínka společenské škodlivosti, resp. materiální stránka přestupku.

7. V rozkladové námitce směřující vůči výroku III. napadeného rozhodnutí týkajícího se vlečky 3, účastník řízení užívá identickou argumentaci jako v případě námitky nezákonnosti výroku II. napadeného rozhodnutí. Tedy, že po formální stránce se sice účastník řízení dopustil vytýkaného přestupku, avšak daný (protiprávní) čin nebyl společensky škodlivý, a nedošlo tedy k naplnění materiální stránky přestupku.

8. Konečně má účastník řízení za to, že s ohledem na neexistenci či nízkou míru společenské škodlivosti u přestupků vytýkaných ve výroku II. a III. napadeného rozhodnutí byla nesprávně stanovena pokuta ve výroku IV. napadeného rozhodnutí.

Závěr rozkladu

9. S ohledem na výše uvedené účastník řízení navrhuje, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí ve výrocích II., III. a IV. zrušil, přičemž v části týkající se výroků II. a III. napadeného rozhodnutí řízení zastavil a ve zbývající části adekvátně snížil pokutu.

Řízení o rozkladu

10. Správní orgán prvního stupně neshledal důvody pro postup podle ustanovení § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „**správní řád**“), a proto v souladu s ustanovením § 88 odst. 1 správního řádu předal spis spolu se svým stanoviskem orgánu rozhodujícímu o rozkladu.

11. Podle ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu jsem přezkoumal soulad řízení, které vydání napadeného rozhodnutí předcházelo s právními předpisy. Napadené rozhodnutí jsem podle ustanovení § 98 odst. 1 ZoP přezkoumal v plném rozsahu, přičemž jsem dospěl k závěrům uvedeným v dalších částech odůvodnění tohoto rozhodnutí.

Použité znění relevantních právních norem

12. Ve vztahu k probíhajícímu správnímu řízení je třeba nejprve postavit najisto, které právní normy, resp. jejich znění, se na věc aplikují v rovině procesněprávní a hmotněprávní.

13. Předně je namístě zmínit, že aplikace příslušných hmotněprávních a procesněprávních norem v napadeném rozhodnutí nebyla předmětem rozkladových námitek. Níže se proto budu pouze

stručně věnovat ex lege přezkumu zákonnosti správné aplikace právních norem. Vzhledem k tomu, že rozklad účastníka řízení směřoval pouze proti výrokům II., III. a IV. napadeného rozhodnutí, budu se zabývat otázkou aplikace relevantních hmotněprávních a procesněprávních norem pouze ve vztahu k těmto výrokům. Výrok I. (jakož i V.) napadeného rozhodnutí totiž nebyl napaden rozkladem, a nabyl tak právní moci.

14. Úřad v napadeném rozhodnutí správně konstatoval, že právní úprava vztahující se k vytýkaným přestupkům je rozdělena do několika právních předpisů. Hmotněprávní normy jsou obsaženy zejména v zákoně o dráhách a ZoP. Procesněprávní normy pak nalezneme zejména v ZoP a ve správním řádu.

15. Z hlediska hmotněprávního se protiprávnost určitého jednání posuzuje **podle právní normy platné v době spáchání přestupku**, **není-li pozdější právní úprava pro účastníka řízení příznivější**. Za dobu spáchání přestupku se pak považuje okamžik jeho dokonání, neboť teprve tehdy je uskutečněno jednání, jež je předmětem právního posouzení. V tomto ohledu budu v řízení o rozkladu aplikovat příslušné hmotněprávní předpisy týkající se přestupků definovaných ve výrocích II. a III. napadeného rozhodnutí ve znění účinném v době jejich spáchání s přihlédnutím k příznivosti pozdější právní úpravy.[7]

16. Pro účely správné aplikace procesněprávních norem je naopak stěžejní **datum zahájení správního řízení s účastníkem řízení**.[8] V případě předpisů procesního práva platí přitom obecná zásada, podle které nové procesní právo (jeho změny) platí ode dne nabytí účinnosti nové právní úpravy i pro řízení zahájená přede dnem nabytí účinnosti s tím, že právní účinky úkonů, které v řízení nastaly přede dnem nabytí účinnosti, zůstávají zachovány, pokud přechodná ustanovení nestanoví něco jiného.

17. Správní řízení bylo zahájeno dne 19. 11. 2025 a napadené rozhodnutí bylo vydáno dne 22. 1. 2026. Procesněprávní rámec projednávané věci se proto řídí správním řádem ve znění zákona č. 218/2025 Sb., tj. v platném a účinném znění. Protože po nabytí účinnosti tohoto znění správního řádu nedošlo k jeho další novelizaci, je i v řízení o rozkladu namístě postupovat podle účinného znění správního řádu. Pokud jde o aplikaci procesních ustanovení ZoP, zde měl Úřad postupovat podle ZoP ve znění zákona č. 78/2025 Sb., tj. v platném a účinném znění. ZoP posléze nebyl novelizován, proto v tomto řízení budu postupovat podle ZoP v platném a účinném znění.

Přezkum napadeného rozhodnutí

Přezkum ex officio

18. Úvodem je třeba (opětovně) uvést, že rozsah přezkumu v řízení o rozkladu je vymezen především samotným účastníkem řízení. Ten ve svém rozkladu určí, které výroky ve správním rozhodnutí

[7] Blíže viz kapitola Nezákonnost výroků II. a III. napadeného rozhodnutí.

[8] Nelze se tak ztotožnit se závěrem Úřadu v bodě 41 napadeného rozhodnutí týkajícím se stanovení příslušné procesněprávní normy, jelikož prvostupňový orgán vycházel z kritérií (doba spáchání přestupku), která jsou rozhodující pro (správnou) aplikaci norem hmotněprávních. Institut tzv. „nepravé retroaktivity“, na nějž Úřad v bodě 40 napadeného rozhodnutí odkazuje, zde rovněž není přiléhavý. Jeho uplatnění přichází v úvahu tehdy, dojde-li po zahájení správního řízení ke změně (novelizaci) relevantní procesněprávní úpravy. Tato skutečnost však v projednávané věci nenastala. Vzhledem k tomu, že se uvedené pochybení vztahovalo výlučně k výrokům II. (vlečka 2) a III. (vlečka 3) napadeného rozhodnutí, u nichž byla tímto rozhodnutím konstatována nezákonnost a v této části bylo správní řízení zastaveno, nemá tato vada žádný další vliv na posouzení věci (viz dále).

považuje za nezákonné a činí je předmětem rozkladu. Tímto rozsahem přezkumu jsem následně vázán.

19. V daném případě účastník řízení podal rozklad (pouze) proti výrokům II., III. a IV. napadeného rozhodnutí. Účastník řízení naopak neučinil výrok I. (jakož i V.) napadeného rozhodnutí předmětem přezkumu v rozkladovém řízení, který tak nabyl právní moci a se stal závazným. Z tohoto důvodu nemohu níže uvedené závěry v probíhajícím řízení o rozkladu aplikovat vůči výroku I. napadeného rozhodnutí.

20. Před samotným meritorním posouzením jednotlivých rozkladových námitek konstatuji, že jsem v rámci přezkumu ex officio po důkladném prostudování správního spisu dospěl k závěru, že výroky II. a III. napadeného rozhodnutí jsou nezákonné. Úřad v předmětných výrocích napadeného rozhodnutí uvádí, že účastník řízení spáchal **trvající přestupek** dle § 51 odst. 6 písm. b) zákona o dráhách ve spojení s **§ 8 ZoP**. Tento závěr je však nesprávný (nezákonný), neboť v daném případě se nejednalo o přestupky trvající, ale o **přestupky jednorázové**. Tento závěr bude detailněji odůvodněn v následující pasáži tohoto rozhodnutí.

Nezákonnost výroků II. a III. napadeného rozhodnutí

21. Účastník řízení se podle výroků II. a III. napadeného rozhodnutí dopustil dvou trvajících přestupků podle § 51 odst. 6 písm. b) zákona o dráhách ve spojení s § 8 ZoP tím, že v případě předmětných vleček nesplnil svou oznamovací povinnost podle § 22a odst. 5 zákona o dráhách.

22. Podle § 22a odst. 5 věty druhé zákona o dráhách platí, je-li provozovatel veřejně nepřístupné vlečky povinen umožnit její užití způsobem podle odstavce 3, sdělí tuto skutečnost Úřadu[9] do 10 pracovních dnů ode dne, kdy nastala. Podle § 51 odst. 6 písm. b) zákona o dráhách se právnická nebo podnikající fyzická osoba jako provozovatel vlečky dopustí přestupku tím, že v rozporu s § 22a odst. 5 zákona o dráhách **nesplní** oznamovací povinnost vůči Úřadu.

23. Z citovaných ustanovení zákona o dráhách vyplývá, že skutková podstata přestupku je naplněna tehdy, pokud má provozovatel veřejně nepřístupné vlečky obecnou povinnost umožnit dopravcům její užití a tuto skutečnost neoznámí Úřadu v zákonem stanovené lhůtě. Nejvyšší správní soud k výkladu předmětných ustanovení dále uvedl následující (zvýraznění přidáno): „*Ustanovení § 22a odst. 5 ZoD totiž upravuje **pouze informační povinnost**, kterou mají provozovatelé vleček vůči ÚPDI. **Účelem** této informační povinnosti **je vytvořit přehled o veřejně nepřístupných vlečkách**, k nimž mají dopravci přístup na základě povinnosti uložené provozovatelům těchto vleček v § 22a odst. 3 ZoD. Výstupem splnění této informační povinnosti je mimo jiné seznam veřejně nepřístupných vleček vytvořený ÚPDI a zveřejněný na internetu (§ 22a odst. 6 ZoD), jehož smyslem je informovat dopravce o tom, jaké dopravní cesty mohou využít za účelem poskytování dopravních služeb. **Přestupek dle § 51 odst. 6 písm. b) ZoD trestá toliko porušení informační povinnosti podle § 22a odst. 5, nikoliv porušení povinnosti provozovatele vlečky umožnit dopravci její využití podle odst. 3 téhož ustanovení**.*“[10]

[9] Dříve se jednalo o tehdejší Úřad pro přístup k dopravní infrastruktuře, se sídlem Myslíkova 171/31, 110 00 Praha 1 (dále též „**ÚPDI**“). ÚPDI byl s účinností od 1. 1. 2024 zrušen dle čl. X odst. 1 zákona č. 464/2023 Sb., kterým se mění a ruší některé zákony v souvislosti se zrušením Úřadu pro přístup k dopravní infrastruktuře. Dle čl. X odst. 2 téhož zákona přešla působnost ÚPDI na Úřad pro ochranu hospodářské soutěže. V ust. čl. X odst. 10 části věty za středníkem téhož zákona je stanovena právní fikce, že dosavadní úkony ÚPDI se považují za úkony Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže.

[10] Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2025, č. j. 2 As 12/2025-38.

24. Úřad v napadeném rozhodnutí vyhodnotil, že uvedený přestupek podle § 51 odst. 6 písm. b) zákona o dráhách je trvajícím přestupkem podle § 8 ZoP.[11] Úřad v tomto ohledu argumentuje zejména tím, že účastník řízení vyvolal protiprávní stav nesplněním oznamovací povinnosti, a tento protiprávní stav udržoval až do dne oznámení vlečky 2 a vlečky 3 Úřadu, tj. do dne 22. 11. 2024. Tato argumentace Úřadu však není správná, a to z těchto důvodů.

25. Trvající přestupek je podle § 8 ZoP „*takový přestupek, jehož znakem je jednání pachatele spočívající ve vyvolání a následném udržování protiprávního stavu nebo jednání pachatele spočívající v udržování protiprávního stavu, který nebyl pachatelem vyvolán*."

26. Dle důvodové zprávy k návrhu ZoP trvající přestupky (zvýraznění přidáno) „*nesmějí být zaměňovány s přestupky, jejichž znakem je jednání spočívající pouze ve vyvolání protiprávního stavu, i když je s takovým přestupkem následné trvání protiprávního stavu logicky spojeno.* ***Typickým příkladem*** *takových přestupků, které sice mohou na první pohled vypadat jako trvající, avšak jimi nejsou, protože u nich nelze hovořit o udržování protiprávního stavu,* ***jsou přestupky spočívající v nesplnění oznamovací povinnosti*** *(...) V těchto případech je pro společnost nejnebezpečnější způsobení protiprávního stavu, na rozdíl od trvajících přestupků, pro které je typické, že stupeň nebezpečnosti přestupku se postupem času nemění nebo se ještě zvětšuje tím více, čím déle čin trvá.*"[12]

27. Judikatura k problematice trvajících přestupků dále uvádí následující.

28. Nejvyšší soud v roce 2004 judikoval[13] (zvýraznění přidáno): „***Již ze samotné formulace „nesplní svoji zákonnou povinnost" je zřejmé, že podmínkou trestní odpovědnosti není udržování protiprávního stavu (popř. i jeho vyvolání), což je jednání typické pro trvající trestný čin****. Navíc, jak bylo již výše uvedeno, i jednorázové nesplnění některé zákonné povinnosti k odvodu povinné platby může naplňovat skutkovou podstatu tohoto trestného činu. Lze tak uzavřít, že trestný čin podle § 147 tr. zák. není trestným činem trvajícím, neboť jeho podstatou není jednání, kterým pachatel udržuje protiprávní stav, popř. jednání spočívající ve vyvolání protiprávního stavu a v jeho udržování. Tímto trestným činem je postihováno již samotné nesplnění zákonné povinnosti plátce odvést za poplatníka daň, pojistné na zdravotní pojištění nebo na sociální zabezpečení nebo příspěvek na státní politiku zaměstnanosti.*"[14]

29. V rozsudku Nejvyššího správního soudu z roku 2016, na který odkazuje Úřad[15], se Nejvyšší správní soud dále vyjádřil k otázce posouzení konkrétního deliktu, když mimo jiné uvedl, že z hlediska gramatického výkladu svědčí pro trvající delikty (resp. přestupky) **užití nedokonavého vidu** pro charakteristiku objektivní stránky (např. „prodává", „vydává").[16]

---

[11] Viz body 121 až 126 napadeného rozhodnutí.

[12] Viz Důvodová zpráva k zákonu č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Zvláštní část. K § 8.

[13] Ačkoliv se jedná o soudní rozhodnutí v oblasti trestního práva, je analogicky aplikovatelné i na přestupky, neboť zákonná úprava trvajících přestupků podle § 8 ZoP vychází právě z pojetí trvajících trestných činů podle trestního práva.

[14] Viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 8. 2004, sp. zn. 11 Tdo 337/2004.

[15] Viz bod 123 napadeného rozhodnutí.

[16] Nejvyšší správní soud zde konkrétně uvedl (zvýraznění přidáno): „***Užití dokonavého vidu jednání*** *(tj. tvar „prodá", „vydá" oproti nedokonavému vidu „prodává", „vydává") ve skutkové podstatě podle § 9 odst. 1 písm. b) zákona o pohonných hmotách* ***svědčí o tom, že tento delikt není trvající, neboť k jeho spáchání není nezbytné souvislé jednání****. Tomuto závěru svědčí i účel ochrany objektu a podstata správního deliktu. Pokud by mělo být trestáno pouze trvání a dlouhodobost tohoto prodeje, fakticky by k postihu ani dojít nemohlo, neboť právě znak trvání by při průběžné spotřebě pohonných hmot a neustálé potřebě jejich obměně a doplňování na čerpací stanici nemohl být naplněn a prokázán. Přitom k prodeji nejakostní pohonné hmoty by fakticky došlo, čímž by byl poškozen jak spotřebitel, tak životní prostředí.*" Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2016, č. j. 3 As 205/2015-29.

30. V recentním rozsudku z března 2025 se Nejvyšší správní soud dále vyjádřil k problematice trvajících přestupků a jejich možné záměně s jednorázovými přestupky s trvajícím následkem, když do velké míry odkázal na výše citovanou pasáž z důvodové zprávy k ZoP.[17] Dle Nejvyššího správního soudu tak trvající přestupky nesmějí být zaměňovány s přestupky, k jejichž zákonným znakům náleží jen vyvolání, nikoli udržování protiprávního stavu, i když je s takovými přestupky následné trvání protiprávního stavu logicky spojeno.

31. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že v praxi existují vedle trvajících přestupků i jednorázové přestupky s trvajícím následkem, které však nesmějí být spolu zaměňovány.

32. Přesně takové záměny se však dopustil prvostupňový orgán v případě přestupku podle § 51 odst. 6 písm. b) zákona o dráhách, když tento přestupek nesprávně považoval za trvající. Pro závěr, že se nejedná o trvající přestupek, svědčí i praxe z jiných správních oblastí, kterými se Úřad zabývá. Konkrétně lze poukázat na oblast veřejné podpory či veřejných zakázek, kde se rovněž setkáme s přestupky spočívajícími v porušení notifikační či jiné obdobné povinnosti.

33. V oblasti veřejné podpory je obdobným přestupkem přestupek podle § 8a odst. 2 písm. b) zákona č. 215/2004 Sb., o úpravě některých vztahů v oblasti veřejné podpory a o změně zákona o podpoře výzkumu a vývoje, ve znění zákona č. 417/2021 Sb. (dále též „**ZVP**“)[18], dle kterého obviněný jako poskytovatel veřejné podpory spáchá přestupek tím, že nesplní svou notifikační povinnost podle § 3a odst. 4 ZVP.[19] Tohoto přestupku se v praxi poskytovatel podpory malého rozsahu dopustil tím, že při zaznamenávání údajů o veřejné podpoře malého rozsahu poskytnuté příjemci nedodržel zákonnou tehdy pětidenní lhůtu dle § 3a odst. 4 ZVP a pozdě zaregistroval poskytnutou podporu s prodlevou určitého počtu dnů nad rámec zákonné lhůty. Tím se podle Úřadu dopustil přestupku, jehož skutková podstata byla naplněna nezaznamenáním podpory v zákonné lhůtě. Délka prodlevy pak byla délkou trvání následků tohoto přestupku. Tato praxe Úřadu přitom byla aprobována správními soudy.[20]

34. V případě veřejných zakázek obdobné typy přestupků představují přestupky podle § 269 zákona č. 134/2016 Sb., o zadávání veřejných zakázek, ve znění pozdějších předpisů (dále též „**ZZVZ**“), kterými jsou přestupky při uveřejňování. Tohoto přestupku se veřejný zadavatel podle § 269 odst. 2 ZZVZ dopustí tím, že neuveřejní uzavřenou smlouvu na veřejnou zakázku podle § 219 odst. 1 ZZVZ.[21] V tomto ohledu však sám zákonodárce v navazujícím ustanovení explicitně uvedl, že „*přestupky při uveřejňování nejsou trvajícími přestupky*“.[22]

35. Z výše uvedeného tedy vyplývá, že ani v jiných oblastech správního trestání, kterými se Úřad zabývá, obdobné přestupky spočívající v porušení oznamovací (evidenční) povinnosti nejsou

---

[17] Viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2025, č. j. 5 As 253/2024-40.

[18] Právnická osoba nebo podnikající fyzická osoba se dopustí jako poskytovatel nebo poskytovatel podpory malého rozsahu přestupku tím, že „*nezaznamená do centrálního registru údaje podle § 3a odst. 4*“. V platném a účinném znění se jedná o přestupek podle § 8d odst. 6 písm. b) ZVP.

[19] Dle uvedeného ustanovení: „*Poskytovatel podpory malého rozsahu uvede v právním úkonu poskytnutí podpory malého rozsahu název přímo použitelného předpisu Evropské unie, podle kterého byla podpora malého rozsahu poskytnuta; do 5 pracovních dnů ode dne poskytnutí podpory zaznamená poskytovatel podpory malého rozsahu do centrálního registru údaje o poskytnuté podpoře malého rozsahu a o jejím příjemci.*“ V platném a účinném znění ZVP se jedná o povinnost podle § 3a odst. 5 ZVP (s delší lhůtou).

[20] Srov. např. rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 1. 2023, č. j. 30 Af 74/2021-69 nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 7. 2014, č. j. 9 Afs 55/2013-43.

[21] Dle uvedeného ustanovení: „*Veřejný zadavatel uveřejní na profilu zadavatele smlouvu uzavřenou na veřejnou zakázku včetně všech jejích změn a dodatků, a to do 30 dnů od jejich uzavření nebo od konce každého čtvrtletí v případě veřejných zakázek zadávaných na základě rámcové dohody nebo v dynamickém nákupním systému.*“

[22] Viz § 270 odst. 2 ZZVZ.

považovány za trvající přestupky. Ostatně ani dříve ÚPDI ve své praxi přestupek podle § 51 odst. 6 písm. b) zákona o dráhách nepovažoval za trvající přestupek.[23]

36. Na základě výše uvedeného tak neobstojí definice přestupků ve výrocích II. a III. napadeného rozhodnutí jako trvajících přestupků dle § 8 ZoP, neboť se v uvedených případech jednalo o jednorázové přestupky (s trvajícím následkem).

37. Ke spáchání obou přestupků tak došlo již **okamžikem marného uplynutí zákonné lhůty pro oznámení vleček podle § 22a odst. 5 zákona o dráhách**.

38. Pokud se jedná o přesné časové vymezení, kdy byly přestupky spáchány, předně lze souhlasit s obecnými výchozími tezemi Úřadu v bodech 16 až 25 napadeného rozhodnutí, když ve věci oznamování vleček došlo k významné změně účinností novely zákona o dráhách č. 367/2019 Sb. (dále též „**Novela**“)[24], a to ke dni 15. 1. 2020. Byl-li provozovatel veřejně nepřístupné vlečky ke dni nabytí účinnosti Novely povinen umožnit její užití způsobem podle § 22a odst. 3 zákona o dráhách, vztahovala se na něj povinnost tuto skutečnost Úřadu oznámit podle § 22a odst. 5 zákona o dráhách a čl. II odst. 2 Novely[25] do 1 měsíce ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, tedy **do 15. 2. 2020**.[26]

39. Ze spisového materiálu vyplývá, že účastník řízení se stal provozovatelem vlečky 2 dne 15. 11. 2008[27] a tato vlečka v době nabytí účinnosti Novely byla (a stále je) vlečkou veřejně nepřístupnou s povinností umožnit její užití způsobem podle § 22a odst. 3 písm. a) zákona o dráhách.[28] Vzhledem k tomu, že účastník řízení tuto vlečku v souladu s § 22a odst. 5 zákona o dráhách ve spojení s přechodným ustanovením čl. II odst. 2 Novely ve lhůtě do 17. 2. 2020 Úřadu neoznámil, spáchal **dne 16. 2. 2020** přestupek podle § 51 odst. 6 písm. b) zákona o dráhách, ve znění Novely.[29]

40. Pokud se jedná o vlečku 3, ze spisového materiálu vyplývá, že účastník řízení se stal provozovatelem vlečky 3 dne 15. 12. 2020[30] a jedná se o veřejně nepřístupnou vlečku splňující některou z podmínek podle § 22a odst. 3 zákona o dráhách.[31]

---

[23] Srov. např. případ společnosti ČD Cargo a.s. (rozhodnutí ÚPDI ze dne 13. 1. 2023, č. j. UPDI-0184/23/PP2), ve kterém ÚPDI uznal společnost ČD Cargo a.s. vinnou ze 4 jednorázových přestupků podle § 51 odst. 6 písm. b) zákona o dráhách, které společnost ČD Cargo a.s. spáchala tím, že podle s § 22a odst. 5 zákona o dráhách neoznámila 4 veřejně nepřístupné vlečky. Tento případ rovněž prošel soudním přezkumem, kdy soudy uvedená rozhodnutí potvrdily. Viz rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 17. 12. 2024, č. j. 3 A 51/2023-73 a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2025, č. j. 2 As 12/2025-38.

[24] Tj. zákon č. 367/2019 Sb., kterým se mění zákon č. 266/1994 Sb., o dráhách, ve znění pozdějších předpisů a další související zákony.

[25] Je-li provozovatel veřejně nepřístupné vlečky ke dni nabytí účinnosti tohoto zákona povinen umožnit její užití způsobem podle § 22a odst. 3 zákona č. 266/1994 Sb., ve znění účinném ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, sdělí tuto skutečnost Úřadu do 1 měsíce ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona.

[26] Prvostupňový orgán v bodech 20 a 21 napadeného rozhodnutí nesprávně uvádí, že tato lhůta (1 měsíc) uplynula dne 17. 2. 2020. Dané pochybení však nemá žádný vliv na závěry uvedené v tomto rozhodnutí, resp. skutečnost, že již uběhla promlčecí doba (viz dále).

[27] Viz úřední povolení Drážního úřadu ze dne 22. 10. 2008, ev. č. ÚP/2008/4254 - příloha dokumentu č. 8 správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0252/2025/PR.

[28] Viz vyjádření účastníka řízení ze dne 28. 1. 2025 - dokument č. 4 správního spisu sp. zn. ÚOHS-V0238/2024/DD.

[29] Z hlediska hmotněprávního posouzení přitom pro účastníka řízení není žádná pozdější úprava zákona o dráhách příznivější.

[30] Viz úřední povolení Drážního úřadu ze dne 10. 11. 2020, ev. č. ÚP/2020/4560 - příloha dokumentu č. 8 správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0252/2025/PR.

[31] Viz vyjádření účastníka řízení ze dne 28. 1. 2025 - dokument č. 4 správního spisu sp. zn. ÚOHS-V0238/2024/DD a vyjádření účastníka řízení ze dne 5. 12. 2025 - dokument č. 12 správního spisu sp. zn. ÚOHS-S0252/2025/PR.

41. Na tuto vlečku se tedy vztahovala povinnost podle § 22a odst. 5 zákona o dráhách. Desetidenní lhůta pro oznámení vlečky přitom marně uplynula dne 31. 12. 2020. Vzhledem k tomu, že účastník řízení tuto vlečku v souladu s § 22a odst. 5 zákona o dráhách v uvedené lhůtě Úřadu neoznámil, spáchal **dne 1. 1. 2021** přestupek podle § 51 odst. 6 písm. b) zákona o dráhách, ve znění Novely.

Zánik odpovědnosti za přestupky definované ve výrocích II. a III. napadeného rozhodnutí

42. V souvislosti s výše uvedeným závěrem, že se v případě přestupků definovaných ve výrocích II. a III. napadeného rozhodnutí nejedná o přestupky trvající, nýbrž o přestupky jednorázové, je třeba s ohledem na nově určené datum jejich spáchání posoudit, zda již nedošlo k zániku odpovědnosti účastníka řízení za tyto přestupky.

43. Jedním z důvodu zániku odpovědnosti za přestupek je podle § 29 ZoP uplynutí promlčecí doby. Podle § 30 písm. b) ZoP[32] činí promlčecí doba 3 roky, neboť za přestupek podle § 51 odst. 6 písm. b) zákona o dráhách lze podle § 51 odst. 10 písm. d) zákon o dráhách uložit pokutu do výše 1 000 000 Kč.

44. Ke spáchání přestupku týkajícího se vlečky 2 došlo dne 16. 2. 2020 a přestupku týkajícího se vlečky 3 došlo dne 1. 1. 2021. Z uvedeného vyplývá, že **promlčecí doba** v případě **přestupku týkajícího se vlečky 2 uplynula dne 16. 2. 2023** a v případě **přestupku týkajícího se vlečky 3 uplynula dne 1. 1. 2024**. V obou případech tak došlo (a to již před zahájením správního řízení v této věci) k **zániku odpovědnosti účastníka řízení** a uvedené přestupky tak již nelze odstíhat. Z toho důvodu nezbývá než **výroky II. a III. napadeného rozhodnutí zruši**t a **řízení** v těchto částech v souladu s § 86 odst. 1 písm. h) ZoP **zastavit**.

Nezákonnost výroku IV. napadeného rozhodnutí

45. Zrušením výroků II. a III. napadeného rozhodnutí a zastavením správního řízení v této části došlo k podstatné změně okolností, na jejichž základě Úřad účastníku řízení uložil úhrnnou pokutu ve výši 84 000 Kč. Za této situace nemůže výrok IV. napadeného rozhodnutí obstát, neboť postrádá odpovídající skutkový a právní základ. Pokutu za přestupek spočívající v neoznámení vlečky 1 je třeba nově vyměřit, a to s přihlédnutím ke všem okolnostem daného případu a odůvodnění tohoto rozhodnutí. K novému vyměření pokuty však není možné přistoupit v řízení o rozkladu, neboť by tím byl účastník řízení zkrácen o instanci.

46. Proto je nezbytné zrušit výrok IV. napadeného rozhodnutí a věc vrátit v tomto rozsahu prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání. Pro úplnost lze dodat, že přestupek dle výroku I. napadeného rozhodnutí nelze považovat za promlčený, i kdyby se na něj aplikoval výše uvedený přístup ohledně jednorázových přestupků. Důvod pro uložení trestu tak nepominul.

47. S ohledem na uvedené je vypořádání rozkladových námitek účastníka řízení směřujících do výše pokuty a společenské škodlivosti přestupků uvedených ve výrocích II. a III. napadeného rozhodnutí nadbytečné.

Závěr

[32] Dle uvedeného ustanovení činí promlčecí doba 3 roky, jde-li o přestupek, za který zákon stanoví sazbu pokuty, jejíž horní hranice je alespoň 100 000 Kč.

48. Závěrem je třeba uvést, že v řízení o rozkladu je přezkum omezen rozsahem vymezeným účastníkem řízení. V posuzované věci účastník řízení podal rozklad pouze proti výrokům II., III. a IV. napadeného rozhodnutí. Výroky I. a V. napadeného rozhodnutí rozkladem napadeny nebyly, nestaly se proto předmětem přezkumu v rozkladovém řízení a nabyly právní moci.

49. V rámci přezkumu prováděném ex officio jsem nad rámec uplatněných rozkladových námitek musel konstatovat, že výroky II. a III. napadeného rozhodnutí jsou nezákonné. Vytýkané protiprávní jednání totiž nemělo povahu trvajících přestupků, ale přestupků jednorázových, což má za následek, že odpovědnost účastníka řízení za jejich spáchání již zanikla v důsledku promlčení. Z tohoto důvodu jsem výroky II. a III. napadeného rozhodnutí zrušil a správní řízení v této části zastavil.

50. S ohledem na tuto podstatnou změnu skutkových i právních okolností jsem zrušil rovněž výrok IV. napadeného rozhodnutí, jímž byla účastníku řízení uložena úhrnná pokuta za tři spáchané přestupky ve výši 84 000 Kč, a věc jsem vrátil prvostupňovému správnímu orgánu k novému projednání, když lze pokutu uložit toliko za spáchání přestupku uvedeného ve výroku I. napadeného rozhodnutí. Za tohoto stavu je meritorní posouzení rozkladových námitek směřujících do pokuty a týkajících se přestupků dle výroků II. a III. napadeného rozhodnutí nadbytečné.

POUČENÍ

Proti tomuto rozhodnutí se nelze podle § 91 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů, ve spojení s § 152 odst. 5 téhož zákona, dále odvolat.

otisk úředního razítka

doc. JUDr. PhDr. Petr Mlsna, Ph.D.
předseda Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže

Adresáti
1. PKP CARGO INTERNATIONAL a.s., Betonářská 580/14, 712 00 Ostrava
2. Drážní úřad, Bělehradská 222/128, 120 00 Praha 2 (na vědomí)

Vypraveno dne
viz otisk razítka na poštovní obálce nebo časový údaj na obálce datové zprávy